

MINISTERSTVO VNITRA

odbor legislativy a koordinace předpisů
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4

Č. j. MV- 96682-2/LG-2024

Praha 4. července 2024

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor legislativy a koordinace předpisů (dále též „povinný subjekt“), jako povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodlo v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, o žádosti _____ (dále jen „žadatel“), ze dne 24. června 2024, o poskytnutí informací,

takto:

žádost žadatele se podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím **odmítá**.

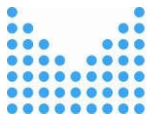
Odůvodnění:

Žadatel podal dne 24. června 2024 žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou se domáhal poskytnutí následujících informací:

„Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Žádáme o výkladová právní stanoviska, která vytvořil Odbor legislativy a koordinace předpisů dle zákona č. 2/1969 Sb., § 12 (2): „Ministerstvo vnitra plní koordinační úlohu v oblasti správního řízení, správního trestání, spisové služby a postupů podle kontrolního řádu,“ za období od 17. 6. 2024 včetně do 23. 6. 2024 včetně.

Vyjma těch, která jste nám již zaslali.

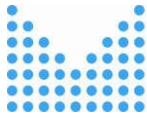
Všechna stanoviska budeme pravidelně umísťovat na veřejně přístupné internetové stránky s bezplatným přístupem <http://stanoviska-mv.wz.cz/> Naším cílem je, aby se s nimi mohli seznamovat úředníci i laická veřejnost, což povede k lepšímu výkonu veřejné správy a snížení počtu správních a soudních sporů. Výhodou pro MV je, že nebude muset stejná či podobná stanoviska vypracovávat pro různé žadatele opakovaně.“

Rekapitulace dosavadní komunikace žadatele a povinného subjektu

Předmětná žádost obsahově navazuje na obdobné žádosti o informace, jimiž žadatel a rovněž další osoby jednající s žadatelem ve shodě požadovali za různá časová období poskytnutí výkladových stanovisek Ministerstva vnitra. Stalo se tak v reakci na předchozí korespondenci žadatele a odboru legislativy a koordinace předpisů mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy žadatel podával žádosti o poskytnutí výkladových stanovisek v rámci metodické činnosti Ministerstva vnitra, s jejichž vyřízením však nesouhlasil (č. j. MV-13589-2/LG-2021 ze dne 3. února 2021, č. j. MV-14282-3/LG-2021 ze dne 4. února 2021, č. j. MV-20348-4/LG-2021 ze dne 19. února 2021, č. j. MV-34302-2/LG-2021 ze dne 11. března 2021, č. j. MV 59921-2/LG-2021 ze dne 23. dubna 2021, č. j. MV-59921-9/LG-2021 ze dne 11. května 2021, č. j. MV-173336-2/LG-2022 ze dne 19. října 2022). Povinný subjekt tyto žádosti buď postoupil věcně příslušnému ministerstvu, nebo je vyřídil poskytnutím stanoviska, popřípadě stanovisko neposkytl, pokud dospěl k závěru, že cílem žádosti primárně není získat právní názor na určité otázky, nýbrž zatěžovat a šikanovat povinný subjekt. Proti způsobu vyřízení těchto žádostí podával žadatel stížnosti, všechny však byly vyhodnoceny jako nedůvodné.

První žádost o poskytnutí informací (doručena dne 17. března 2021) v podobě výkladových stanovisek odboru legislativy a koordinace předpisů ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt vyřídil poskytnutím informace, obdobně pak postupoval ve věci několika dalších žádostí o informace požadujících výkladová stanoviska za různá časová období. Informace byly poskytovány, případně částečně poskytovány s tím, že z poskytnutí byly vyloučeny pouze osobní údaje fyzických osob v souladu s § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (k tomu srov. č. j. MV-45694-2/LG-2021 ze dne 25. března 2021, č. j. MV-61992-2/LG-2021 ze dne 22. dubna 2021, č. j. MV-65630-2/LG-2021 ze dne 4. května 2021, č. j. MV-67834-2/LG-2021 ze dne 7. května 2021, MV-76628-2/LG-2021 ze dne 19. května 2021, č. j. MV-76628-2/LG-2021 ze dne 19. května 2021, č. j. MV-82861-2/LG-2021 ze dne 27. května 2021).

Žádosti žadatele o zaslání výkladových stanovisek vydaných od 17. května 2021 nebo později pak povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl, a to z důvodu zneužití práva na informace. V odmítavých rozhodnutích dospěl povinný subjekt k závěru, že primárním cílem

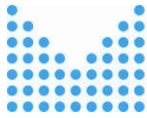

podávání předmětných žádostí není získání konkrétních požadovaných informací či dokumentů, ale tyto žádosti jsou podávány s cílem obtěžovat a šikanovat povinný subjekt, a to z toho důvodu, že povinný subjekt dříve nevyslovil právní stanoviska ve znění, které požadoval žadatel (č. j. MV-89798-2/LG-2021 ze dne 3. června 2021 – rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV- 95788-3/SO-2021 ze dne 8. července 2021, č. j. MV-148752-3/LG-2022 ze dne 1. září 2022 – rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 18. října 2022 pod č. j. MV-157022-3/SO-2022, č. j. MV-4536-2/LG-2023 ze dne 10. ledna 2023, č. j. MV-43128-2/LG-2023 ze dne 8. března 2023, či do této doby poslední žádost č. j. MV-39793-2/LG-2024 – rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 22. dubna 2024 pod č. j. MV-47444-3/SO-2024).

O poskytnutí obdobných dokumentů, tj. výkladových stanovisek za různá časová období, žádal také statutární a výkonný orgán žadatele, jakož i další fyzické a právnické osoby, které jednaly s žadatelem v součinnosti. Povinný subjekt tyto žádosti rovněž odmítl z důvodu zneužití práva na informace, neboť dovodil, že žádosti uvedených osob je nutno posuzovat společně. Poukázal na časovou a obsahovou návaznost jednotlivých žádostí, jakož i na totožné formulace obsažené v jednotlivých žádostech. Povinný subjekt rovněž poukázal na případnou personální vazbu mezi žadateli, jakož i na další souvislosti mezi aktivitami žadatelů a jimi podanými žádostmi o informace (srov. např. č. j. MV-48648-2/LG-2021 ze dne 31. března 2021, č. j. MV-56662-2/LG-2021 ze dne 14. dubna 2021, č. j. MV-93009-2/LG-2021 ze dne 17. června 2021 - rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV-104205-3/SO-2021 ze dne 16. července 2021, č. j. MV – 143300-4/LG-2021 ze dne 10. září 2021 – rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV-153421-3/SO-2021 ze dne 26. října 2021, č. j. MV-203268-2/LG-2021 ze dne 21. prosince 2021 – rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV-211730-4/SO-2021 ze dne 18. ledna 2022, č. j. MV-26426-2/LG-2023 ze dne 10. února 2023, č. j. MV-27448-2/LG-2023 ze dne 22. února 2023, č. j. MV-37802-2/LG-2023 ze dne 27. února 2023, rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV-49204-3/SO-2023 ze dne 4. dubna 2023).

Postup povinného subjektu při vyřizování žádostí žadatele byl rovněž podroben přezkumu ze strany zástupkyně veřejného ochránce práv, která neshledala v postupu povinného subjektu pochybení. Vyjádření zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 15. června 2022 bylo žadateli zasláno pod č. j. KVOP-32453/2022.

V případě žádosti o informace, kterou podal Spolek XY a u které povinný subjekt dovodil propojení s žadatelem, pročež žádost z důvodu zneužití práva a ve vazbě na § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl (jedná se o výše zmíněné rozhodnutí č. j. MV-37802-2/LG-2023 ze dne 27. února 2023, rozklad proti němu byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV- 49204-3/SO-2023 ze dne 4. dubna 2023), byla věc rovněž přezkoumána v rámci správního soudnictví.

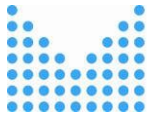
Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. prosince 2023, č. j. 17 A 77/2023-48, byla žaloba Spolku XY zamítnuta, neboť soud neshledal v postupu správních orgánů pochybení. Zamítnuta byla v dané věci rovněž navazující kasační stížnost, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. června 2024, č. j. 9 As 26/2024-44.

Nyní posuzovaná žádost

Předmětem nyní posuzované žádosti o informace ze dne 24. června 2024 jsou „výkladová právní stanoviska, která vytvořil Odbor legislativy a koordinace předpisů dle zákona č. 2/1969 Sb., § 12 (2): „Ministerstvo vnitra plní koordinační úlohu v oblasti správního řízení, správního trestání, spisové služby a postupů podle kontrolního řádu,“ za období od 17. 6. 2024 včetně do 23. 6. 2024 včetně. Vyjma těch, která jste nám již zaslali.“ Jde svým obsahem opět o obdobnou žádost, která se od předchozích žádostí žadatele liší pouze časovým rozpětím, za něž jsou výkladová právní stanoviska požadována, popř. drobnou modifikací předmětu výkladových stanovisek (některé žádosti požadují stanoviska vytvořená odborem legislativy a koordinace předpisů, jiné obecně Ministerstvem vnitra, některá stanoviska se výslovně vztahující ke koordinační úloze Ministerstva vnitra v oblasti správního řízení, jiná jsou formulována šířeji).

S ohledem na dříve podané žádosti žadatele a ostatních s ním kooperujících osob (viz souhrn výše) povinný subjekt dovozuje, že primárním účelem žádosti o informace není získání vlastních požadovaných dokumentů (výkladových stanovisek), nýbrž obtěžování povinného subjektu, které naplňuje podstatu zneužití práva na informace. Obtěžování povinného subjektu spočívá v dlouhodobém vynucování si poskytnutí informací na základě žádostí, které byly povinným subjektem opakovaně odmítnuty pro jejich kverulační a šikanózní charakter, popř. „testování“ povinného subjektu z hlediska trvání dosavadní praxe či pokus zvrátit rozhodování povinného subjektu ve svůj prospěch. Žadatel svým jednáním zneužívá právo na informace, neboť je využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Cílem žadatele není získat konkrétní dokumenty či informace, nýbrž obtěžovat a šikanovat povinný subjekt, a to z důvodu předchozího postupu povinného subjektu vůči žadateli či osobám jednajícím s žadatelem ve shodě (a to jak v rámci původní korespondence mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím, tak v rámci následně vyřizovaných žádostí o poskytnutí výkladových stanovisek v režimu tohoto zákona).

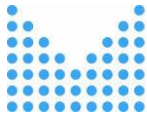
Žadatel ke své žádosti připojil dovětek: „Všechna stanoviska budeme pravidelně umísťovat na veřejně přístupné internetové stránky s bezplatným přístupem <http://stanoviska-mv.wz.cz/> Naším cílem je, aby se s nimi mohli seznamovat úředníci i laická veřejnost, což povede k lepšímu výkonu veřejné správy a snížení počtu správních a soudních sporů. Výhodou pro MV je, že nebude muset stejná či podobná stanoviska vypracovávat pro různé žadatele opakovaně.“

K tomu povinný subjekt uvádí, že v současné době nezakotvuje žádný právní předpis povinnému subjektu povinnost zodpovídat dotazy nebo poskytovat veřejnosti stanoviska vztahující se k výkladu právních předpisů. Povinný subjekt tak přesto činí, a to i ve vztahu k žadateli, jemuž setrvale podává výkladová stanoviska zejména v oblasti výkladu správního řádu (jen za rok 2024 se jedná o stanoviska č. j. MV-13971-4/LG-2024, č. j. MV-13971-6/LG-2024, č. j. MV-39798-2/LG-2024, č. j. MV-77813-3/LG-2024, č. j. MV-77813-6/LG-2024, č. j. MV-79624-2/LG-2024). Vzhledem k tomu, že povinný subjekt nemá zákonnou povinnost stanoviska veřejnosti poskytovat, nemá tedy ani zákonnou povinnost již přijatá stanoviska zveřejňovat. Pokud tak povinný subjekt činí, činí tak s ohledem na princip dobré správy. Povinný subjekt na webových stránkách Ministerstva vnitra zveřejňuje metodické dokumenty týkající se oblasti správního řízení a správního trestání. Zveřejňovány přitom nejsou veškeré dokumenty, které povinný subjekt v rámci své činnosti zpracovává, ale toliko ty z nich, které mají metodický charakter cílený na široký okruh adresátů (např. úředníky správních úřadů či účastníky správního řízení) a jejichž zveřejnění je tudíž žádoucí. Povinný subjekt přitom v rámci své činnosti vytváří i jiné dokumenty (stanoviska či vyjádření) různého obsahu, které reagují na nejrůznější dotazy k výkladu příslušných právních předpisů, a to ať už se jedná o otázky výkladově zcela jednoznačné, či výkladově nejasné. Mnohdy nemají taková stanoviska obecnější význam, tj. nebudou zpravidla užitečná pro další osoby odlišné od tazatele. Všeobecné zveřejňování všech takových dokumentů proto dle povinného subjektu nelze považovat za účelné.

Cíl žadatele má údajně spočívat v seznamování úředníků a laické veřejnosti s požadovanými stanovisky. Povinný subjekt je toho názoru, že přispívá k informovanosti státní správy i laické veřejnosti dostatečně, a to právě svou metodickou činností. Odpovědi na otázky, jejichž výklad by mohl činit problémy v aplikační praxi či které se ze strany tazatelů opakují, zpracovává do výše uvedených metodických materiálů, které jsou veřejně přístupné. Otázky, jejichž výklad je sporný, předkládá povinný subjekt k posouzení Poradnímu sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání. Ten k těmto sporným otázkám přijímá závěry, jejichž obsah je na webových stránkách Ministerstva vnitra rovněž dostupný. Závěry poradního sboru přitom požívají poměrně velké autority. K dnešnímu dni přijal poradní sbor celkem 184 takových závěrů, přičemž všechny jsou zveřejněny.

Uvedený způsob zveřejňování a informování veřejnosti o své metodické činnosti považuje povinný subjekt za vyhovující. Navíc, pokud by povinný subjekt považoval za účelné zveřejňovat větší množství jím vytvořených dokumentů, činil by tak způsobem, jakým informuje dnes, tedy na internetových stránkách Ministerstva vnitra. Aktivitu prezentovanou žadatelem, spočívající v získávání stanovisek od povinného subjektu postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a jejich následné zpřístupnění na internetové stránce zřízené žadatelem jakožto soukromou osobou, nepovažuje povinný subjekt za adekvátní a vhodný způsob informování veřejnosti. Přes argumentaci žadatele, která se na první pohled může jevit

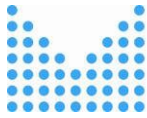

jako altruistický přístup ve veřejném zájmu (údajná snaha o lepší výkon veřejné správy a snížení počtu správních a soudních řízení), se povinný subjekt domnívá, že jeho aktivity směřují k naprosto opačnému cíli, a to důvěru ve státní správu, potažmo stát jako celek, snižovat. Dokladem je samotný obsah uvedené internetové stránky, kde jsou k některým zveřejněným stanoviskům připojeny osobní komentáře žadatele. Formulace těchto komentářů ovšem nejsou na první pohled vedeny snahou o „zlepšení výkonu státní správy“ či „lepší informovanost veřejnosti“, naopak mají ve vztahu k Ministerstvu vnitra a jeho představitelům podvrtný charakter. Uvedené argumenty žadatele jsou podle názoru povinného subjektu použity za účelem právo nikoliv využít, ale zneužít.

Přímo ve vztahu k žadateli se o zneužití práva vyjádřil ve svém nedávném usnesení rovněž Městský soud v Praze (č. j. 18 A 6/2024 ze dne 27. června 2024). Předmětem soudního řízení byla žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, který dle tvrzení žadatele spočíval v nedostatečném vyřízení podnětu k zahájení správního řízení podle § 42 správního řádu. Městský soud žalobu odmítl. V odůvodnění mj. uvedl, že *„[j]jednání žalobkyně, zejména množství a povaha žádostí a podnětů, jež uplatňuje, naopak podle soudu hraničí až se zneužitím práva na taková podání a obecně na aktivizaci činnosti orgánů veřejné moci (jak již v jedné věci týkající se žádosti o informace zdejší soud také ve vztahu k žalobkyni, jež se na zneužití práva zčásti podílela, konstatoval; viz rozsudek z 12. 12. 2023, č. j. 17 A 77/2023 - 48, a na něj navazující rozsudek NSS z 13. 6. 2024, č. j. 9 As 26/2024 - 44).“* Z uvedeného usnesení je zřejmé, že žadatel své kverulační aktivity vyvíjí soustavně i vůči jiným subjektům veřejné správy.

Pojem „zneužití práva“

K pojmu „zneužití práva“ povinný subjekt uvádí, že zneužití práva je chování zdánlivě dovolené, jímž má být dosaženo výsledku nedovoleného, přičemž zvláštním druhem zneužití práva je šikanózní výkon práva, spočívající ve výkonu práva se záměrem způsobit jinému nepřiměřenou újmu. Ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem. Zneužití práva není výkonem práva, ale protiprávním jednáním. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (srov. KNAPP, V.: *Teorie práva*, 1. vyd. Praha, C. H. Beck, 1995, s. 184). Institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko spravedlnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48). Zneužití práva nemá povahu výkonu práva a na žadatele, který se formálně dovolává práva na informace, lze pohlížet jako na osobu, které dané právo v konkrétním případě nesvědčí (srov. FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 773).

S účinností od 1. ledna 2023 byly některé typické případy zneužití práva na informace vtěleny i do zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 11a). Jak však uvádí i důvodová zpráva k této novele, „[n]ávrh...není taxativní s tím, že by postihoval veškeré myslitelné případy zneužití práva na informace, ale „vybírá“ pouze dva typické a v praxi se nejčastěji vyskytující případy zneužití práva na informace. Potencionálně totiž nelze vyloučit ani jiné případy zneužití práva na informace (ty bude případně dále možné „postihovat“ jako tzv. faktické důvody a žadatele odmítat; srov. judikatura správních soudů).“.

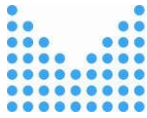
Z hlediska judikatury správních soudů povinný subjekt odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, ve kterém tento soud uvedl, že „...zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vúdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem.“.

Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-110/99 ve věci Emsland-Stärke „... zneužití práva můžeme vymezit za pomoci subjektivních a objektivních kritérií, kdy objektivní prvek spočívá v hodnocení smyslu a účelu právní normy, které podanou žádostí hrozí zneužití, zatímco subjektivní kritérium zneužití směřuje k hodnocení motivace žadatele, přičemž obě složky musí být naplněny současně“.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2011, č. j. 7 As 101/2011-66 „... nevyhovět žádosti o poskytnutí informace z důvodu zneužití práva tak lze především takovým žádostem, které jsou kverulační, šikanózní nebo které cíleně paralyzují pracovní kapacitu orgánů veřejné moci“.

Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. února 2015 č. j. 52 A 76/2014 – 97 „... podávání neopodstatněných žádostí tak, aby bylo možno žadatele označit za kverulanta, se vztahuje na případy, kdy z okolností a povahy žádostí vyplývá, že žadatel postupuje způsobem, který nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu), případně jsou žádosti povahou bizarní až patologické, lze i v takových případech dovodit, že došlo ke zneužití práva na informace“.

V rozsudku ze dne 13. listopadu 2014 č. j. 10 As 226/2014–16 Nejvyšší správní soud uvedl, že „... rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo, je početnost, sériovost a stereotypnost podaných žádostí spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů“. Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu např. dle judikatury

Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012; respektive shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva M. proti Spojenému království, č. 13284/87, 15. 10. 1987, a Philis proti Řecku).

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. ledna 2020 č. j. 5 A 60/2016–94 se soud přiklonil k závěru, že zneužívajícím prvkem žalobcova jednání bylo obtěžující opakované podání téže žádosti o informace, jakou již předtím neúspěšně podal z jiných důvodů zneužití práva na informace původní žadatel. Soud dále uvedl, že není vyloučeno zkoumání kontextu, potažmo motivu podané žádosti o informace a zohlednění všech dalších žadatelem podávaných žádostí o informace, tedy hledání určitého jednotícího šikanózního úmyslu, resp. cíle na straně žadatele o poskytnutí informací. Povinný subjekt je oprávněn právě pro posouzení zneužití takového práva zohlednit motivaci žadatele, případně i personální propojení mezi žadatelem a dalšími osobami, které již vůči povinnému subjektu určitým způsobem procesně vystoupily. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. června 2022 č. j. 3 As 76/2020–73 uvedený rozsudek Městského soudu potvrdil, když uvedl, že zneužití práva spočívalo v opakovaném podávání neúspěšné žádosti o informace prostřednictvím jiných osob.

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2020 č. j. 14 A 95/2019–64 soud uvedl, že cílem práva na svobodný přístup k informacím je možnost veřejnosti získat informace o fungování veřejné moci a spolu s tím možnost, aby veřejnost mohla výkon veřejné moci efektivně kontrolovat. Jestliže však je z činnosti žadatele či ze samotné žádosti zjevné, že žadatel nesleduje tento principiální účel práva na svobodný přístup k informacím, mohou správní orgány takovou žádost odmítnout. Soud dospěl k závěru, že podávání šablonovitých návrhů zjevně svědčilo skutečnosti, že pravým účelem výkonu práva na informace ze strany žalobce bylo způsobení újmy žalovanému ve smyslu zahlcení jeho administrativního aparátu, které však nepoživá ochrany.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu platí, že „[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“. Důvodem odmítnutí je v tomto případě faktický důvod zneužití práva na informace.

S ohledem na výše uvedené rozhodl povinný subjekt tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat rozklad. Rozklad se podává ministru vnitra prostřednictvím odboru legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Mgr. Klára Štěpánková
ředitelka odboru